

Хазийката почна да мѣси въ разговора: „Ходихъ у Пенкини“, „Пенка туй рече, онуй каза“, „Пенка бѣше у дома“, „бѣхъ на обѣдъ у Пенкини, не ме оставиха: много добри хорица“....

— На Пенка правятъ хубавъ чеизъ, каза тя на Стоянча. Сега ѝ шиятъ два много скъпи фустаня. Пакъ и тя каквато си е мурафетлия, колко нѣщо си е изплѣла и изшила! Много е работна. Понѣкога не може майка ѝ на сила да я дигне отъ машината за шѣвъ. Мнозина сж искали Пенка — и то все добри, ама баща ѝ и майка ѝ не я даватъ — нека си порахатува, тѣ, когато искатъ, ще я оженятъ — пакъ и тя не харесва никого....

— Ами кого иска да земе? я прѣсѣче Стоянчо.

— Ами че отдѣ азъ зная? Когото си тя хареса, или пъкъ си го е вече харесала! Най-сетнѣ, пъкъ може и да не иска още да се жени!..

Нека добавимъ, че Пенка бѣ едничка на баща — дребенъ механджия, а майка ѝ допрѣди 2—3 години — перачка.

По този начинъ опитната въ стария си занаятъ хазийка стѣпка по стѣпка, бавно — но сигурно — караше дѣлото, дразнѣше любопитството и страстѣта у своя младъ квартирантъ и го постепенно умаломощяваше, догдѣ отрепанъ самъ се вплете въ мръжата. Изкусна тактика! Отъ всичко това тя очакваше само лични облаги и отъ двѣтѣ страни, и то, колкото е възможно, гледаше по-отрано да си осигури всичко, па сетнѣ, — поврага и едната страна, и другата. Тя много добрѣ знаеше — отъ опитъ! — че послѣ ще бѣде отритната на страна, както и повечето сватовници: щастливитѣ съпрузи не тѣрпятъ опекуни, признателности, задължения; за нещастнитѣ и дума пъкъ не може да стане. Щастливитѣ — а тѣ, за жалость, сж много малко — казватъ: „Туй ми е касметъ, азъ си избрахъ“, а нещастливитѣ проклинатъ тоя, който е станалъ причина.

По този начинъ работата се тикаше напрѣдъ и се усложняваше.

Щастието се усмиваше на Стоянча; прѣдъ него се откри невиденъ досега вълшебенъ кръгзоръ. Ето що значи да живѣешъ въ София, а не да се губишъ изъ